

виборі звітнього податкового періоду з податку на прибуток. З цією метою до уваги беруть суму доходу відображеного за кредитом рахунка 79, який складається з доходу від продажу (кредит рахунка 70) та з іншого операційного доходу (кредит рахунку 71). При вивченні складових таких доходів і встановленні того факту, що дохід від реалізації власної сільськогосподарської продукції становить більше 50 %, а отже виробництво сільськогосподарської продукції є основною діяльністю сільськогосподарського підприємства, в такому випадку сільськогосподарське підприємство може обирати між календарним звітним періодом та особливим звітним періодом.

Список використаних джерел

1. Податковий кодекс України від 02.12.2010 р. № 2755-VI (з врахуванням змін і доповнень) <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.

2. Сучасний бухгалтерський облік, аналіз і аудит: галузевий аспект : колективна монографія у 2 т. / за ред. П. Й. Атамаса. Дніпропетровськ : Герда, 2013. Т. 1. 358 с.

УДК 332.3

ЗЕМЕЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМИ В СФЕРІ ЗЕМЛЕУСТРОЮ ТА ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ

*Кревсун В.О., студент 4 курсу юридичного факультету Сумського
національного аграрного університету*

*Гончаров В.В., ст. викладач кафедри геодезії та землеустрою
Сумського національного аграрного університету*

Функціонування системи ефективного землеустрою та землекористування належить до переліку найважливіших передумов постійного розвитку ринкових земельних відносин, тому що саме через земельний кадастр відбувається процес обліку всіх одиниць земельної власності. Однак нинішній

ДЗК має значну кількість проблем, пов'язаних з нерішучістю правового статусу земельно-кадастрових відомостей, недостатньою правдивістю і змістовністю існуючої земельно-кадастрової інформації, майже повною відсутністю реєстраційних даних з приводу обмежень у використанні земель, недостатньою автоматизацією та інформатизацією кадастрово - облікових процедур [1].

Відсутність ефективно діючої земельно-кадастрової системи істотно ускладнює державний контроль за використанням та охороною земель, позбавляє передумов для регулярного проведення моніторингу земель і ґрунтів. У зв'язку з цим, визначені чинним законодавством завдання державного земельного кадастру в даний час належним чином не виконуються.

Актуальним залишається питання відсутності в достатньому обсязі відомостей про всі земельні ділянки – як повідомив Держкомзем, станом на 2020 рік в державному реєстрі земель враховувалися семантичні і картографічні відомості лише близько 20 млн. земельних ділянок, тобто майже 69% від їх загальної кількості; не прийнята єдина система просторових координат і система ідентифікації земельних ділянок, яка повинна застосовуватися при виконанні топографо-геодезичних і картографічних робіт і до сих пір не знайшла повноцінного впровадження в земельно-кадастрової діяльності [2].

Визначення межі частки земельної ділянки, що містять обтяження та обмеження щодо використання землі є важливою складовою земельного кадастру. Місця розташування обмежень у використанні земель повинні позначатися на місцевості інформативними знаками встановленого зразка. В той же час, форми і види цих знаків переважно регулюються різними ненормативними актами, галузевими стандартами різних органів влади. Необхідно констатувати, що реальне встановлення меж земельних ділянок, які містять обтяження та обмеження щодо використання землі, в Україні практично не проводиться. Згідно ст. 111 ЗК України обмеження у використанні земель підлягають державній реєстрації [3].

Значною проблемою на шляху формування кадастрових зон і кварталів є нерегульованість системи адміністративно-територіального устрою України і,

перш за все, невизначеність кордонів адміністративно-територіальних одиниць. Досить поширеними є випадки територіальних претензій населених пунктів до прилеглих районів і навпаки, територіальні суперечки між районами, областями. Таким чином, «прив'язка» кадастрових одиниць до системи адміністративно-територіального устрою робить кадастрово-реєстраційну систему «заручником» територіальних конфліктів між місцевими державними адміністраціями та органами місцевого самоврядування.[1]. Поза кадастрового зонування знаходиться близько 4 млн. га територіального моря, які за своїм правовим режимом належить до території України.

В результаті відсутності загальної інвентаризації земель України в процесі здійснення земельної реформи, а також в наслідок неодноразового застосування спрощених методів приватизації земель, виникли такі явища, як неповнота і недостовірність даних про всі земельні ділянки в даних державного земельного кадастру. Як факт, в земельному кадастрі є просторова інформація тільки про третину земельних ділянок держави. Інші дві третини «з'являтися» в земельному кадастрі у міру здійснення кадастрових зйомок, пов'язаних з фіксацією фактичних меж ділянок на місцевості. При цьому нинішнє законодавство не містить процедур, що дозволяють масово здійснювати виправлення помилок у державному земельному кадастрі, в тому числі в порядку інвентаризації земель [4].

Усунення недостовірної інформації у ДЗК можливо у більшості випадків тільки в судовому порядку з проведенням експертизи судом. Тому слід зазначити, незважаючи на те, що в Україні активно ведеться реформування законодавства, спрямованого на захист права власності на земельні ділянки, все ж таки залишається значна кількість проблеми. Їх комплексне вирішення може стати істотним поліпшенням чинного правового режиму в зазначеній сфері, а також буде сприяти більш широкій захисту прав і охоронюваних законом інтересів учасників цивільних правовідносин у сфері землеустрою та землекористування.

Список використаних джерел

1. Корнілов Л.В., Черняга П.Г. Проблеми і напрями розвитку сучасного землеустрою. Землевпорядний вісник. 2019. № 1. С. 14–19.
2. Горбулін В.П., Греков Л.Д., Юрченко А.Д. та ін. Земельні відносини в Україні: зб. інформ.-аналіт. матеріалів (2019 – 2020 роки) / за заг. ред. В.П. Горбуліна, 2-ге вид., перероб. і доп. Київ : Істина, 2020. 136 с.
3. Земельний кодекс України: Закон України від 25.10.2001 № 2768-III. Дата оновлення: 09.08.2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2768-14> (дата звернення 07.04.2021).
4. Новаковський Л.Я., Олещенко М.А. Соціально-економічні проблеми сучасного землекористування : 2-ге вид., доп. Київ : Урожай, 2019. 276 с.

УДК 338.43

ДО ПИТАННЯ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОГО РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

Крутько М.А. к.е.н., доцент, доцент кафедри обліку та аудиту

*Харківський національний технічний університет сільського господарства
імені Петра Василенка*

Пантус О.С. аспірант

*Харківський національний технічний університет сільського господарства
імені Петра Василенка*

На сьогодні важливість та особливе значення інноваційних розробок для господарських процесів в рамках забезпечення нормальної, безперервної діяльності агропромислового комплексу підтверджується тим, що основні витрати, які виникають в результаті такої діяльності складаються з витрат на техніку, паливо, добрива, оплату праці та інше. Інноваційні розробки здатні забезпечити більш високу продуктивність технопарку та підвищення